

Lucia Magašvári
Ilustrovala Libuše Vendlová

Z ohně a písku

Albatros

Z ohně a písku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Lucia Magašvári

Z ohně a písku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

© Lucia Magašvári, 2023

Illustrations © Libuše Vendlová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07160-2

ISBN e-knihy 978-80-00-07162-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07163-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07161-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Lucia Magašvári

Ilustrovala Libuše Vendlová

Z ohně a písku

Albatros

1. KAPITOLA

„... sedm, osm, devět, deset. Před pikolou za pikolou nikdo nesmí stát, nebo nebudu hrát! Už jdu!“

Ondra se rozhlédl kolem sebe, a jak se dalo čekat, nikoho neviděl. I když... támhle vykukuje zpoza kmene kousek sukně!

„Deset dvacet Háňa!“ vykřikl a chvíli na to zpoza stromu vykoukla zamračená sestřenka.

„Ty ses díval, když jsme se schovávali!“ řekla naštvaně.

„Vůbec ne,“ bránil se Ondra.

„Tak jak to, že jsi mě tak rychle našel? Vždyť ses ani nehnul od pikoly!“ vedla dál svou.

„Koukala ti sukně,“ ušklíbl se Ondra.

„Ach jo...“ vzdychla sestřenka a pomalu se šourala k pikole. Teď bude muset pikat ona.

Ondra se mezitím pustil do hledání svého brášky Vítka. Že by byl schovaný támhle za tou kupou dřeva? Vyrázil tím směrem a ostražitě se přitom rozhlížel, aby bratr odněkud nevyběhl a nezapikal ho.

Vítek se tiskl mezi smrkové větve na opačném konci palouku. Doufal, že si ho Ondra ještě chvíli nevšimne. Až dojde támhle k té hromadě dřeva, bude tak daleko, že by se dalo bezpečně doběhnout k pikole.

Hlavně aby ho zase neprozradil nápis na tričku jako posledně! Neonově žlutá písmena v zeleni lesa přímo svítila a to se mu minulou hru nevyplatilo. Možná si měl tričko obrátit nápisem dovnitř... Ale teď už je pozdě. Chytil se větve nad sebou, aby se vytáhl ještě o kousek výš a skryl nápis za clonou jehličí.

Jenže v tu chvíli narazil do něčeho hlavou, a to něco se kupodivu nadzvedlo. Větev to být nemohla, ta by byla tvrdší a nepoddajnější.

Vítek se zaklonil, a před očima se mu zakymácelo cosi, co připomínalo ohromnou hmyzí kuklu. Chlapec se vyděsil a honem seskočil ze smrku. Žuchnutí přitáhlo pozornost Ondry, který tryskem doběhl k pikole a vítězoslavně zvolal: „Deset dvacet Vítek!“

Vítek si ale staršího bratra nevšímal a prohlížel si podivnou věc, která se ještě houpala, jak do ní vrazil hlavou. Připomínala sice kuklu, ale vyrobenou z látky. I když... podobnou látku v životě neviděl.

„Vítku, co tam tak stojíš, Háňa jde pikat, budeš si muset najít novou skrýš!“ zavolal Ondra.

„Pojďte se podívat, já jsem něco objevil,“ mávl na ně Vítek. Bratr i sestřenka k němu přiběhli a se zájmem si visící předmět prohlíželi.

„Vypadá to jako nějaká kukla. Akorát neznám žádný hmyz, který by byl takhle velký,“ řekl Ondra.

„Snad to nebude nějaký bodavý druh,“ otrásla se Háňa. „Jestli je ta kukla takhle velká, nechci vědět, jak dlouhé bude žihadlo...“

Vtom se kukla začala vlnit a nadouvat, a než děti stihly odběhnout do bezpečné vzdálenosti, vykukla z ní hlava s ježatými vlasy a stěžovala si: „Jeden se ani v klidu nevyspí. Copak to se dělá, budit někoho takhle uprostřed dne?“

„My neradi,“ omlouval se Vítek a se zájmem si prohlížel mužíčka se zeleným obličejem a zářivě růžovou kšticí. Vypadal jako rozčertěný bodlák. „My nevěděli, že tu bydlíte. Nezlobte se. A kdo vlastně jste?“

„Copak vy jste ještě nikdy neviděli ostníka? No, asi ne, vždyť děláme všechno proto, aby si nás lidi nevšimli.

Máte rádi sušené květiny?“

„Cože?“ vyhrkl nechápavě Ondra.

„Ále nic. Každopádně, ať chcete cokoliv, přijďte jindy. Večer. Nebo ještě lépe v noci. A teď dobrou.“

Mužíček se zase zamotal do látky a víc s ním nebyla řeč. Děti se tiše vzdálily od smrku a rozhodly se, že ve hře už pokračovat nebudou, aby ho nerušily.

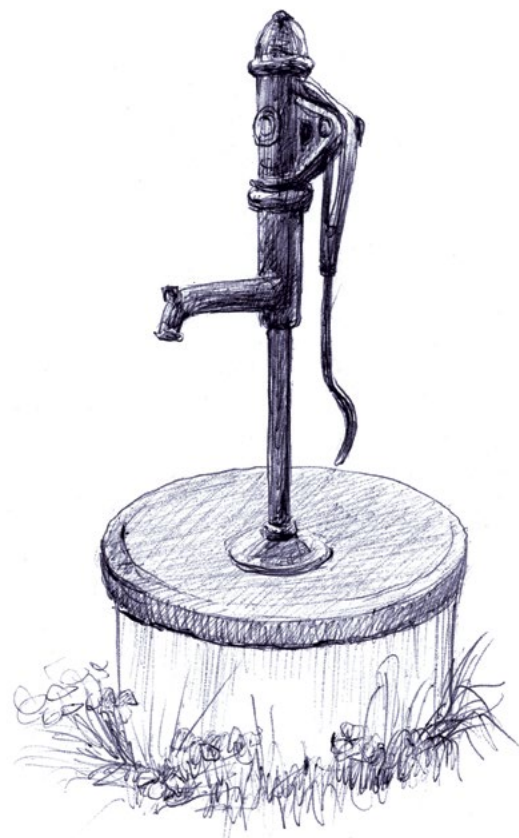

2. KAPITOLA

Za chvílku už děti otvíraly oprýskané dřevěné dveře domku na horním konci svažité louky. Hánini rodiče ho koupili teprve nedávno. Strejda Pepa, který byl veterinář, si stavení všiml při cestě od pacienta, a hned se do něj zamiloval. Teď pozvali Vítka, Ondru a jejich rodiče, aby společně strávili část prázdnin v krásné přírodě Jizerských hor.

Byl to úplně jiný dům, než na jaké byli kluci zvyklí. Nebyly v něm žádné kohoutky ani umyvadla, voda se musela nosit ze studny na dvoře. Ani záchod v něm nebyl, místo toho stála za domem dřevěná kadibouda. Nevedlo sem dokonce ani elektrické vedení, a tak si v noci museli svítit baterkami, svíčkami nebo velkou petrolejovou lampou. A jak se dalo v takovém domě čekat, žil tu nespočet střapáčů.

Jejich vlastní střapáč Šmejďák, světloplaché strašidlo, které si přinesli domů z pražského metra, tu byl ve svém živlu. Okamžitě se s místními střapáči skamarádil a celé hodiny dováděl na půdě, která sloužila ke skladování sena a neměla žádná okna, takže tam byla tma i ve dne.

A to ještě nebylo všechno. Zezadu byla k chalupě přilepená další stavba, s vysokým komínem. Byla to jediná místnost, plná všelijakých roztodivných nástrojů. Strejda Pepa jim vyprávěl, že to je bývalá sklářská dílna. Stařík, který v domě dříve žil, tam prý vyráběl korálky, dokud mu nepřestaly sloužit oči. Ale jeho otec a děd prý vyráběli i větší věci, než se výroba přesunula do velké sklárny nedaleko Albrechtic, a malé sklárničky rozeseté po horách postupně zanikly.

Když děti vešly do světnice, spatřily tetu Renatu, jak odvažuje mouku do těsta.

„Jdete jako na zavanou,“ řekla. „Potřebovala bych, abyste mi natrhali borůvky na koláč.“

„Mňam, borůvkový koláč!“ olízla se mlsně Háňa. „Můžu pomáhat?“

„Spíš bys měla ukázat klukům, kde rostou borůvky. Zatím se tu moc nevyznají.“

„Hm...” protáhla Háňa obličej. Raději by vyráběla těsto, ve kterém byla spousta másla a cukru, a ona ho ráda uždíbovala. Jenže bratraci se tu zatím opravdu moc nevyznají, v tom měla máma pravdu.

„Tak my teda zase jdeme...” houkla neochotně.

„Vezměte si támhlety plechové hrnky,” ukázala teta na poličku na zdi za stolem. „Pro každého jeden. Když budou plné, bude to tak akorát!”

